

Rolnummer 1137
Arrest nr. 59/98 van 27 mei 1998

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, gesteld door de Arbeidsrechtbank te Bergen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters P. Martens, G. De Baets, E. Cerexhe, H. Coremans en A. Arts, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 18 juni 1997, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 1 augustus 1997, heeft de Arbeidsrechtbank te Bergen de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is het in overeenstemming met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie van de burgers (artikel 10) dat artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 het voordeel toekent van een lijfrente gelijk aan 15 % van het basisloon van het slachtoffer dat in een arbeidsongeval is overleden, aan de natuurlijke kinderen die door het slachtoffer of zijn echtgenoot werden erkend vóór zijn overlijden, zonder dat dat artikel hetzelfde recht toekent aan de natuurlijke kinderen waarvan de afstamming postuum werd bewezen, na het overlijden van het voornoemde slachtoffer ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

Terwijl zij samenwoonde met een man, die niet haar echtgenoot was en die ongehuwd was, heeft de eiseres voor de verwijzende rechter twee kinderen ter wereld gebracht, die respectievelijk zijn geboren op 19 december 1992 en 18 april 1995. Haar levensgezel had geen enkele procedure van erkenning aangevat voordat hij is overleden aan de gevolgen van een arbeidsongeval, dat zich heeft voorgedaan op 24 augustus 1995.

Bij een vonnis van 6 november 1996, waartegen hoger beroep is ingesteld, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen de band van vaderschap tussen de overleden levensgezel van de eiseres en haar kinderen bewezen verklaard.

Op 28 januari 1997 heeft de eiseres voor de verwijzende rechter een vordering ingesteld voor de Arbeidsrechtbank te Bergen om de wetsverzekeraar van de onderneming waarbij haar levensgezel was tewerkgesteld, te laten veroordelen tot betaling van de renten waarin artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 voorziet. Naar luid van dat artikel ontvangen de kinderen die wees zijn van vader of moeder een rente die voor ieder kind gelijk is aan 15 pct. van het basisloon, zonder dat het totaal 45 pct. van dat loon mag overschrijden. Die rente wordt evenwel alleen toegekend indien het vaderschap is bewezen vóór het overlijden van de vader.

Na te hebben vastgesteld dat die bepalingen de kinderen van de eiseres van het voordeel van de renten uitsluiten, heeft de Arbeidsrechtbank te Bergen aan het Hof de voormelde prejudiciële vraag gesteld.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 1 augustus 1997 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 15 september 1997 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 18 september 1997.

Memories zijn ingediend door :

- V.P., wonende te 7080 Sars-la-Bruyère, rue de Taisnières 53, bij op 14 oktober 1997 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 24 oktober 1997 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 7 november 1997 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- V.P., bij op 18 november 1997 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 5 december 1997 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 22 januari 1998 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot 1 augustus 1998.

Bij beschikking van 11 maart 1998 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 1 april 1998.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 13 maart 1998 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 1 april 1998 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. C. Bedoret *loco* Mr. F. Collette, advocaten bij de balie te Bergen, voor V.P.;
  - . Mr. I. Bouillart, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Martens en G. De Baets verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Memorie van de eiseres voor de verwijzende rechter

A.1. Zoals het van kracht was op het tijdstip waarop de levensgezel van eiseres is overleden, behield artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 het voordeel van de renten waarin het voorziet, voor aan de natuurlijke kinderen die het slachtoffer of zijn echtgenoot vóór zijn overlijden had erkend. In de wet van 29 april 1996, die retroageert tot 13 juni 1979, is gepreciseerd dat « gerechtelijke vaststelling van afstamming [...] voor de toepassing van dit artikel slechts in aanmerking [komt] voor zover de procedure tot vaststelling van de afstamming werd ingeleid voor de datum van het overlijden ten gevolge van een arbeidsongeval, behalve indien het kind verwekt maar nog niet geboren was ».

A.2. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 29 april 1996 blijkt dat het doel van de wetgever erin bestond lering te trekken, zowel uit het arrest Marckx, dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens op 13 juni 1979 heeft gewezen, als uit de afstammingswet van 31 maart 1987.

A.3. In de memorie van toelichting is bovendien opgemerkt dat de wetgever de bedoeling had een vergoeding toe te kennen aan de personen die voordeel haalden uit het loon van het slachtoffer, zodat het doel van de wetswijziging erin bestond het discriminerend onderscheid weg te werken tussen uit het huwelijk geboren kinderen en niet uit het huwelijk geboren kinderen, die vroeger wettige of natuurlijke kinderen werden genoemd. Het geheel van de discriminaties van de vroegere tekst lijkt evenwel niet te zijn weggewerkt.

A.4. Het is niet duidelijk waarom de wetgever een onderscheid heeft gemaakt tussen het onderzoek naar het vaderschap vóór het overlijden en het onderzoek naar het vaderschap na het overlijden. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een commissielid erop had gewezen dat de formulering van het ontwerp van de Regering een discriminatie kon laten voortbestaan ten aanzien van het kind dat na het overlijden van de vader is geboren, wanneer de procedure van onderzoek wettelijk werd ingeleid na dat overlijden. Dat commissielid had een amendement ingediend ten voordele van het kind dat vóór het overlijden is verwekt, maar na het overlijden is geboren. Vreemd genoeg bevat de parlementaire voorbereiding van de wet de verklaring van de verslaggever van de commissie en van de minister, waarin werd gesteld dat de vaststelling, zelfs de gerechtelijke vaststelling, van de afstamming retroageert tot de geboortedatum, zodat het amendement overbodig was. Het werd niettemin aangenomen. Dat amendement is paragraaf 5 geworden van het nieuwe artikel 13 *in fine*.

A.5. De bepaling roept bijgevolg een tweevoudig discriminerend onderscheid in het leven :

- enerzijds, tussen de kinderen wier wettelijke vertegenwoordiger de procedure tot gerechtelijke vaststelling van vaderschap heeft ingeleid vóór het overlijden, en de kinderen wier wettelijke vertegenwoordiger de procedure heeft ingeleid na het overlijden;

- anderzijds, tussen het kind dat vóór het overlijden is geboren en het kind dat vóór het overlijden slechts is verwekt.

A.6. Het is niet duidelijk welke objectieve redenen, behalve redenen van loutere opportuniteit, voor dat onderscheid kunnen worden aangevoerd. De wetgever heeft misschien, zonder het uitdrukkelijk te zeggen, willen voorkomen dat bedrog wordt gepleegd door natuurlijke moeders die, om de voordelen van de wet te genieten, loutere gelegenheidsprocedures tot vaststelling van vaderschap zouden inleiden, ten voordele van kinderen die geen enkele band hadden met het slachtoffer van het ongeval.

Dat argument is irrelevant, vermits de procedures die door de artikelen 322 en volgende van het Burgerlijk Wetboek worden geregeld, geen louter willige procedures zijn. De aangelegenheid behoort immers tot de openbare orde, vermits de vonnissen worden gewezen in aanwezigheid van de procureur des Konings en op zijn advies en hij over de gewone en buitengewone rechtsmiddelen beschikt. De erkenningsprocedure kan eveneens contentieus worden indien de moeder zich tegen de erkenning verzet, waarbij dat verzet verantwoord is indien bewezen is dat de eiser niet de vader is. Buiten die gevallen om kan iedere man, met instemming van de moeder, zich als vader van de kinderen kenbaar maken, zelfs als hij niet hun biologische vader is.

A.7. *A contrario* moet worden opgemerkt dat, zodra het onderzoek of de verklaring van erkenning wordt betwist (geval van artikel 319bis), het onderzoek naar het vaderschap gebeurt met inachtneming van de gerechtelijke waarborgen die verband houden met de openbare orde.

A.8. Het spreekt vanzelf dat, zodra de ouder naar wiens vaderschap wordt gezocht overleden is, behalve in geval van bezit van staat, het bewijs van dat vaderschap, dat met ieder rechtsmiddel kan worden geleverd, in de praktijk moeilijker wordt en dus dezelfde waarborgen biedt met betrekking tot het werkelijke karakter van de afstamming als een onderzoek dat vóór het overlijden is aangevat.

A.9. De afwijking die de wet van 29 april 1996 heeft ingevoerd ten voordele van de kinderen die op het tijdstip van het overlijden zijn verwekt maar nog niet zijn geboren, heeft daarentegen tot gevolg dat meer rechten worden verleend aan een kind dat - en terecht - niet van het bezit van staat zou kunnen doen blijken, ten opzichte van een kind dat, zoals te dezen, wel ervan zou kunnen doen blijken.

A.10. Indien de bedoeling van de wetgever erin bestond een vergoeding toe te kennen aan de personen die voordeel haalden uit het loon van het slachtoffer en indien dat feit, dat een element van beoordeling van het bezit van staat kan vormen, bewezen is, dan is het hoe dan ook discriminerend het voordeel van de wet te ontzeggen aan kinderen wier wettelijke vertegenwoordiger het vaderschap poogt te achterhalen van het slachtoffer dat in een arbeidsongeval is overleden.

A.11. Terwijl de vaststelling, zelfs de gerechtelijke vaststelling, van de afstamming retroageert tot de geboortedatum en precies hetzelfde recht in het leven roept, ongeacht het tijdstip waarop de vordering tot vaststelling van de afstamming wordt ingeleid, schendt de betwiste tekst klaarblijkelijk de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Memorie van de Ministerraad

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

A.12. De arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 werd gewijzigd bij de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen. Aangezien de betwiste bepaling werd gewijzigd om ze in overeenstemming te brengen met het beginsel dat de natuurlijke kinderen niet mogen worden gediscrimineerd ten opzichte van de wettige kinderen, zoals dat beginsel voortvloeit uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 juni 1979 en uit de wet van 31 maart 1987, is de prejudiciële vraag niet-ontvankelijk in zoverre zij handelt over een niet-bestaande bepaling.

Subsidiair : ten gronde

A.13. Door de werking van de wet van 29 april 1996, die retroageert tot 13 juni 1979, hebben de kinderen van de persoon die aan de gevolgen van een arbeidsongeval is overleden, vanaf laatstgenoemde datum recht op een lijfrente wanneer hun afstamming op het tijdstip waarop het slachtoffer is overleden, langs gerechtelijke weg is vastgesteld.

Ingeval de afstamming langs gerechtelijke weg is vastgesteld, komt de vaststelling ervan slechts in aanmerking voor het recht op de lijfrente indien de procedure vóór het overlijden van de ouder werd ingeleid, en zulks zelfs als zij pas na zijn overlijden wordt beëindigd.

De wet voorziet evenwel in een uitzondering op die regel voor het kind dat was verwekt maar nog niet was geboren op het tijdstip van het overlijden.

Wanneer een kind levend en levensvatbaar geboren wordt en een postuum ingeleide procedure tot vaststelling van zijn afstamming wordt beëindigd, ten aanzien van de overleden ouder, dan zal het kind waarvan de afstamming aldus is bewezen, de rente genieten waarin artikel 13 van de wet van 10 april 1971 voorziet.

Die uitzondering vindt haar verklaring in het adagium « *infans conceptus pro iam nato habetur quoties de commodis eius agitur* », dat aan de oorsprong ligt van de regel dat het verwekte kind fictief wordt gelijkgesteld met het reeds geboren kind, opdat aan dat kind bepaalde prerogatieven kunnen worden toegekend die enkel een reeds geboren kind zou kunnen genieten. De rechtspersoonlijkheid van het verwekte kind gaat terug tot het tijdstip van de verwekking, in zoverre op grond van de regel rechten kunnen worden verleend aan het ongeborn kind.

A.14. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de wet van 10 april 1971 geen enkel discriminerend onderscheid instelt tussen « wettige » en « natuurlijke » kinderen van de overleden ouder. De wet voert evenmin een discriminerend onderscheid in onder de kinderen, naargelang de procedure tot vaststelling van de afstamming wordt beëindigd vóór of na het overlijden van de ouder die het slachtoffer van een arbeidsongeval is geworden.

A.15. De vroegere bepalingen van de wet van 10 april 1971 waren reeds impliciet opgeheven door de afstammingswet van 31 maart 1987, aangezien die wet het begrip zelf « wettig kind » uit het Belgische recht heeft geschrapt en bijgevolg ieder verschil in behandeling tussen wettige en natuurlijke kinderen ongedaan heeft gemaakt.

Daarom heeft het Hof van Cassatie voor recht gezegd, met betrekking tot de rente die krachtens artikel 13 van de wet van 10 april 1971 wordt toegekend, dat het natuurlijke kind van de echtgenoot van het slachtoffer van een dodelijk arbeidsongeval, dat niet vóór diens overlijden werd erkend, sinds de inwerkingtreding van de wet van 31 maart 1987 recht heeft op een rente (Cass., 15 oktober 1990, *Pas.* 1991, I, 157, nr. 80).

De wijziging van artikel 13 van de wet van 10 april 1971 had geen ander doel dan die opheffing te bevestigen en de tekst in overeenstemming te brengen met de beginselen die in de wet van 30 maart 1987 zijn verankerd. Bijgevolg bestaat de discriminatie die besloten lag in het voormelde artikel 13 niet langer en schendt de betwiste bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Memorie van antwoord van de eiseres voor de verwijzende rechter

A.16. De prejudiciële vraag handelt niet over de ongelijkheid die artikel 13 in het leven roept wegens de verschillende behandeling van de natuurlijke kinderen ten opzichte van de wettige kinderen, maar wel over het discriminerend onderscheid in behandeling van de natuurlijke kinderen die het slachtoffer of diens echtgenoot vóór zijn overlijden heeft erkend, ten opzichte van de natuurlijke kinderen waarvan de afstamming postuum wordt vastgesteld, na het overlijden van het voormelde slachtoffer.

A.17. Geen enkele objectieve reden verantwoordt dat een verwekt, geboren en levensvatbaar kind vóór het overlijden van de ouder de voordelen van de wet niet kan genieten, terwijl de wet wel toepasselijk is op het kind dat vóór het overlijden is verwekt. Noch de voorwaarde dat de afstamming vóór het overlijden moet zijn vastgesteld, noch de voorwaarde dat de procedure vóór het overlijden moet zijn ingeleid voor de kinderen die vóór dat overlijden zijn geboren, zijn objectieve voorwaarden.

A.18. Er bestaat geen enkele redelijke verantwoording voor dat verschil in behandeling. Het is niet redelijk te eisen dat de procedure wordt ingeleid vóór het overlijden, vermits dat overlijden per definitie accidenteel en dus onvoorspelbaar zal zijn.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.19. Primair wordt aan het Hof een vraag gesteld over artikel 13 van de wet van 10 april 1971, zoals het bestond vóór de wijziging ervan bij de wet van 29 april 1996. Het Hof kan zijn toetsing niet uitbreiden tot normen waarover het verwijzende rechtscollege geen vraag heeft gesteld.

Indien de verwijzende rechter de op de feiten van het geding toepasselijke teksten niet correct heeft bepaald, kan het Hof de gestelde vragen niet verbeteren, noch uitspraak doen over een norm waarover geen vraag werd gesteld.

Vermits de bepalingen van het vroegere artikel 13 van de wet van 10 april 1971 werden opgeheven, is de vraag onontvankelijk.

A.20. Subsidiair, mocht het Hof oordelen dat eveneens een vraag is gesteld over de verenigbaarheid van artikel 13 van de wet van 10 april 1971, zoals het is gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dan moet worden beklemtoond dat die bepaling in geen enkel opzicht discriminerend is. De wet stelt als voorwaarde voor het verkrijgen van een lijfrente door de wezen waarvan een ouder in een arbeidsongeval is overleden, dat de procedure van vaststelling van de afstamming vóór het overlijden van het slachtoffer van het ongeval ingeleid moet zijn. Die voorwaarde vindt een verklaring in verschillende overwegingen.

A.21. Met de voormelde voorwaarde kan worden voorkomen dat met louter pecuniaire bedoelingen erkenningsprocedures worden ingeleid.

A.22. Met de betwiste bepaling kunnen de rechtszekerheid en de bescherming van de verkregen rechten van derden worden gewaarborgd.

Vermits het aantal rechthebbenden, alsook de rente waarop zij aanspraak kunnen maken, vastgelegd wordt op het tijdstip van het overlijden, zijn hun rechten definitief verkregen op die datum.

Indien artikel 13, § 5, niet zou bestaan, dan zou het feit dat een nieuwe rechthebbende zich laattijdig manifesteert, tot gevolg hebben dat de verkregen rechten van het geheel van de rechthebbenden van de overledene opnieuw in het geding worden gebracht. Hun situatie zou worden gewijzigd, niet alleen wat de toekomst, maar ook wat het verleden betreft, in zoverre zij in dat geval ten onrechte een rente zouden hebben ontvangen die op een onjuiste grondslag werd berekend.

Met het legitieme doel voor ogen dergelijke situaties te voorkomen, stelt de wet de situatie van de rechthebbenden vast op het tijdstip van het overlijden. Zij eist bijgevolg dat de procedures tot gerechtelijke vaststelling van de afstamming van de overledene uiterlijk op het tijdstip van het overlijden zijn ingeleid.

A.23. Artikel 13, § 5, beperkt zich ertoe een objectieve en precieze voorwaarde te koppelen aan de toekenning van de rente aan de nakomelingen van het slachtoffer dat in een ongeval is overleden. Het maakt geen enkel discriminerend onderscheid tussen de « natuurlijke » en de « wettige » kinderen van de overledene, maar eist enkel dat de gerechtelijke procedure tot vaststelling van de afstamming werd ingeleid vóór het overlijden.

Het is niet onredelijk te denken dat, in de regel, eenieder na de geboorte van het kind die procedure binnen de kortste termijn zou inleiden, of althans terwijl de andere ouder nog in leven is en niet plots nadat laatstgenoemde is overleden. De maatregel is dus evenredig met het doel dat ermee wordt nagestreefd en schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

- B -

Ten aanzien van de ontvankelijkheid en ten aanzien van het onderwerp van de prejudiciële vraag

B.1. De Ministerraad wijst erop dat aan het Hof een vraag is gesteld over artikel 13 van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971 zoals het bestond voordat het werd vervangen door artikel 2 van de wet van 29 april 1996 houdende sociale bepalingen, doch dat het die nieuwe bepaling is welke toepasselijk is op het geding voor de verwijzende rechter. Hij concludeert daaruit dat de vraag onontvankelijk is en dat het Hof zich niet zou kunnen uitspreken over de nieuwe bepaling, aangezien aan het Hof daarover geen vraag is gesteld.

B.2. Artikel 13, § 1, van de wet van 10 april 1971 bepaalde :

« De kinderen, die wees zijn van vader of moeder, ontvangen een rente die voor ieder kind gelijk is aan 15 pct. van het basisloon zonder dat het totaal 45 pct. van dit loon mag overschrijden, zo zij :

- 1° wettelijke kinderen zijn, geboren of verwekt vóór het overlijden van de getroffene;
- 2° wettelijke kinderen zijn geboren uit een vorig huwelijk van de overlevende echtgenoot;
- 3° natuurlijke kinderen zijn door de getroffene of zijn echtgenoot vóór zijn overlijden erkend. »

B.3.1. Sinds artikel 13 van de wet van 10 april 1971 is vervangen door artikel 2 van de wet van 29 april 1996, luiden de bepalingen van dat artikel 13 die voor de oplossing van dat geschil dienstig zijn als volgt :

« § 1. De kinderen van de getroffene, die wees zijn van vader of moeder, ontvangen elk een rente die gelijk is aan 15 % van het basisloon zonder dat het totaal 45 % van dit loon mag overschrijden.

§ 2. De kinderen van de echtgenoot van de getroffene, die wees zijn van vader of moeder, ontvangen elk een rente die gelijk is aan 15 % van het basisloon zonder dat het totaal 45 % van dit loon mag overschrijden, zo hun afstamming vaststaat op het ogenblik van het overlijden van de getroffene.

[...]

§ 5. Gerechtelijke vaststelling van afstamming komt voor de toepassing van dit artikel slechts in aanmerking voor zover de procedure tot vaststelling van de afstamming werd ingeleid voor de datum van het overlijden ten gevolge van een arbeidsongeval, behalve indien het kind verwekt maar nog niet geboren was.

[...] »

B.3.2. Krachtens artikel 7, eerste lid, van diezelfde wet van 29 april 1996 heeft artikel 2, dat de nieuwe versie bevat van artikel 13 van de wet van 10 april 1971, uitwerking met ingang van 13 juni 1979. Artikel 7, tweede lid, van de wet van 29 april 1996 bepaalt evenwel :

« In afwijking van het voorgaande lid, treden de nieuwe bepalingen van [...] artikel[...] 13, §§ 4 en 5, [...] van de arbeidsongevallenwet van 10 april 1971, in werking op de datum van hun bekendmaking in het *Belgisch Staatsblad* [namelijk op 30 april 1996] en slechts voor de ongevallen, overkomen vanaf deze datum. »

B.4. De kinderen voor wie de rente voor de verwijzende rechter wordt gevorderd, zouden kinderen zijn van het slachtoffer van het ongeval. Paragraaf 1 van artikel 13 zou dus op onderhavige zaak toepasselijk zijn.

In tegenstelling tot de paragrafen 2 en 5 van datzelfde artikel bevat paragraaf 1 geen enkele vereiste met betrekking tot de datum waarop de afstamming moet zijn vastgesteld. De vraag kan derhalve rijzen of, welke ook die datum moge zijn, de kinderen van het slachtoffer al dan niet recht hebben op de rente, onder het enkele voorbehoud van de toepassing van de bepalingen van de wet van 10 april 1971 die betrekking hebben op de verjaring. In dat geval zou het in de prejudiciële vraag aangeklaagde verschil in behandeling niet bestaan.

B.5. Het komt evenwel de verwijzende rechter toe te beslissen of het wel degelijk artikel 13, § 1, van de wet is, zoals het werd gewijzigd bij de wet van 29 april 1996, dat toepasselijk is op het geschil dat hem wordt voorgelegd, met uitsluiting van de bepaling vervat in het oude artikel 13, § 1, 3°, en met uitsluiting van die vervat in het nieuwe artikel 13, § 5.

B.6. Het staat ook aan de verwijzende rechter te oordelen of hij, gelet op artikel 331, § 2, van het Burgerlijk Wetboek, uitspraak vermag te doen over de vordering die hem wordt voorgelegd, terwijl het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg te Bergen van 6 november 1996, waarbij de band van afstamming tussen de kinderen en de overledene is vastgesteld, niet in kracht van gewijsde is gegaan. Blijkens de motivering van het vonnis ging de verwijzende rechter op het tijdstip waarop hij het Hof de vraag heeft gesteld, ervan uit dat tegen het vonnis van 6 november 1996 geen hoger beroep was ingesteld.

B.7. De verwijzende rechter moet dus worden verzocht te onderzoeken of, onverminderd wat is gezegd in B.6, de vraag die hij heeft gesteld onontbeerlijk blijft voor de oplossing van het geschil en, zo ja, of de bewoordingen ervan niet moeten worden gewijzigd om rekening te houden met de wet van 29 april 1996.

Om die redenen,

het Hof

verwijst de zaak terug naar de Arbeidsrechtbank te Bergen.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 27 mei 1998.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

M. Melchior